

Præterea censeo: Uden titel

Af [BAMSES UVENNER](#)

Om *Præterea censeo*

Præterea censeo er et fast indslag i 16:9. Her får skiftende skribenter og tegnere spalteplass til - under pseudonym - at komme med mere eller mindre seriøse ud- og indfald mod alle sider af filmens verden. En skønsom blanding af ucensurerede krigs- og kærlighedserklæringer. Ordet er frit ..

Ny tendens på vej i dansk film

Som bekendt er gassen ganske stille sivet ud af den engang så fyldte og spændstige danske filmballon, alt imens både nordmænd og tyskere puster stadig mere overbevisende i deres ditto. Der er blevet gjort flere både hel- og halvhjertede forsøg på at give ballonen kunstigt åndedræt, men desværre udebliver både hæder og priser stort set indtil videre.

Den nye tendens - eller måske snarere råbet om hjælp - går ud på, at kendisinstruktørerne vel nærmest i desperation gør opmærksomme på sig selv helt fremme i selve filmens titel. Det er næppe noget nyt, at en kunstner investerer sig selv, sit liv og sine oplevelser i sine værker - det er vel snarere kunstens grundvilkår - men det nye består i, at titlen bruges som instruktørens direkte talerør til publikum. Ikke på en udspekuleret og forfintet postmodernistisk, meta-agtig måde, men egentlig mere på en overraskende ligefrem og banal *hej-hej-det-er-mig-Thomas-Vinterberg*-agtig måde. Det virker næsten som om, titlen er blevet valgt før filmen end sige historien i det hele taget er blevet lavet.

Trier, Bornedal og Vinterberg

Der er ingenlunde tale om et enkeltstående tilfælde. Vi nævner i flæng

Lars von Trier, der i en kombination af storhedsvanvid og frustration over den dalende kunstneriske succes vendte tilbage til Danmark og lavede en film med den meget selvsmagende titel *Direktøren For Det Hele* (afstanden til den poetiske titel *Breaking The Waves* er nærmest umålelig). Eller hvad med Ole Bornedal, som i sit nyeste værk *Kærlighed På Films* titel har kombineret sin personlige utroskab med lidt *tju* og lidt *bang* for at lancere sig selv som den danske virkeligheds førsteelsker? Og netop i disse dage vender Thomas Vinterberg så formodentlig en smule desillusioneret hjem fra et par halvgode udenlandske produktioner, med en film der sjovt nok hedder *En Mand Kommer Hjem* (!). En lidt mere ydmyg titel, javel, men det har altid været Vinterbergs varemærke.

Tendensen er ganske tydelig lige nu, men måske har der allerede - set i bakspejlet - været optræk til den i titler som Aage Rais' *To Ryk Og En Aflevering* og Lotte Svendsens *Bornholms Stemme*? Om legen stopper her, eller om fremtiden vil bringe flere fantasiforladte og selvscenesættende danske filmtitler, ved vi endnu ikke. Man kunne dog sagtens frygte, at Nicholas Winding Refns *Jeg Skylder Dem Stadigvæk 50.000* og Nils Malmros' *Hej, Jeg Er Faktisk Også Læge*, snart finder vej til de danske biografale.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF](#)